

[Kristen Amby.]

Vedrørende Koreakonflikten kan jeg understøtte det hjertesuk, at det dog måtte være muligt inden længe at få en virkelig våbenstilstand tilvejebragt og derpå en snarlig fred for dette ulykkelige område. Om ikke før, håber jeg, at det må ske under FN-generalforsamlingen i Paris; vi mødes jo i løbet af en 14 dages tid.

Det er med tilfredshed, mit parti har modtaget den højtærede ministers meddelelse om, at regeringen nu agter at opstille en FN-bataillon. Som deltagere i De Forenede Nationers resolution af 3. november i fjor om „fælles fredsaktion“ — Uniting for Peace, som det hedder — var vi, om ikke juridisk, så dog i enhver henseende moralsk forpligtede til at opstille en sådan styrke, altså en FN-styrke, beregnet på at kunne anvendes efter De Forenede Nationers anvisning der, hvor freden var truet eller brudt, hvor det så måtte være. Når dette system er kommet til fuld udfoldelse, vil ideen om fælles styrker under FN til forsvar for sikkerhed og fred i hvert fald i nogen måde være virkeliggjort, selvom det sker på en anden måde end oprindelig forudsat i De Forenede Nationers pagt.

Iøvrigt vil jeg gerne sige et par ord om suverænitetsbegrebet. Det er jo klart nok, at hele den nye politik, vi har tilsluttet os, både politikken i FN og Atlantpagten, ligesom også de bestræbelser, der udfoldes i Europarådet for et snævrere samarbejde mellem de europæiske lande, betyder, at det enkelte land må afgive noget af sin suverænitet. Men som så rigtigt bemærket af den højtærede udenrigsminister betyder dette ikke, at man overgiver denne del af sin suverænitet til en eller anden stat eller stormagt, men at man overgiver den til et højere og større fællesskab. Det er jo ideen i selve De Forenede Nationer, hvis væsentlige opgave er at bevare freden og sikkerheden for de enkelte lande i verden og for verden som helhed.

Jeg skal nu til slut sige nogle få ord om Norden og Sydslesvig og visse sider af vort forhold til Tyskland.

Det var med virkelig glæde, vi erfarede, at de øvrige nordiske udenrigsministre, der deltog i udenrigsministermødet i Stockholm, i det fra mødet udsendte communiqué sluttede sig til vort ønske om, at det måtte blive muligt at finde udvej til, at det danske mindretal i Sydslesvig opnår en repræsentation i landdagen, der svarer til dets betydning og folketal, på trods af det i den kielske landdag allerede vedtagne forslag om en ændring i valgloven, hvorefter sandsynlig-

vis det danske mindretal vil kunne blive helt uden repræsentation. Ministeren og foregående ordførere har talt udførligt herom. Jeg skal blot tilføje, at det behøver ingen nærmere påvisning, at en handling som den, der fandt sted i Kiel, såvel som begrundelserne for denne handling — ikke mindst disse — ikke just styrker et godt naboforhold.

Men jeg skal yderligere vedrørende det dansk-tyske forhold tilføje, at det er egentlig ejendommeligt, at man trods de mange oprigtige forsøg på forståelse og tilnærmelse, der har fundet sted ikke mindst fra dansk side, stadig skal opleve, at den gamle tyske nationalisme også i forholdet til Danmark endnu er i fuldt flor. Jeg tænker bl. a. på, hvad en korrespondent for et af de største vesttyske dagblade „Frankfurter Allgemeine Zeitung“, har skrevet, efter at han havde været i Slesvig-Holsten for, som det hedder, at

„forklare læserne, hvorfor en ny slesvig-holstensk valglov var en nødvendighed.“ Han skriver bl. a., at

„den danske kulturelle og sociale offensiv i Sydslesvig er intet mindre end en korruption af den europæiske idé“.

Han forklarer, hvorledes Danmark ved at sende 20 mill. kr. om året ned til Sydslesvig korrumpere hjemmetyskerne i området syd for grænsen, korrumpere dem med skoler, hospitaler, biblioteker, børnehaver, 4 ugers ferie i Danmark for alle, der går i danske skoler, og endvidere flæskepakker. Overlegent siger han videre:

„Vi tyskere, der helt har lagt det nationalistiske hysteri bag os, kan kun ryste på hovedet af den provinsielle smalsporethed, som danskerne lægger for dagen.“

Et andet stort vesttysk blad, ugebladet „Der Spiegel“, har også underkastet grænsekampen en „kritisk analyse“. Bladet kommer til den konklusion, at Danmark udnytter nøden i Sydslesvig for at vinde fodfæste blandt den hjemmehørende befolkning. Dette er jo naturligvis kun en enkelt-hed. Men det er dog måske i denne forbindelse værd at notere, at „Frankfurter Allgemeine Zeitung“s chefredaktør, Hans Baumgarten, netop er vendt tilbage til Frankfurt fra en rejse i Danmark. Han var indbudt sammen med andre vesttyske chefredaktører, for at de kunne få et indtryk af og forståelse for de danske synspunkter i det dansk-tyske forhold.

Når man nu netop selv har været sammen med disse tyske pressefolk ved denne lejlighed, som man iøvrigt har været sammen med tyskere, således som flere af os har,